

Arrest

nr. 112 191 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. KOTARSKI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Afghanistan en van Tadzjiek origine te zijn. U ben afkomstig uit de stad Pul-i-Khumri in het district Pul-i-Khumri in de provincie Baghlan.

Uw schoonbroer, E.(...) S.(...), een generaal toen de communisten in Afghanistan aan de macht waren, zou ervoor verantwoordelijk zijn geweest dat er heel wat mensen werden gearresteerd. Nadat de taliban aan de macht kwamen, zou hij dan ook problemen hebben en het land zijn ontvlucht. Uzelf zou geen problemen hebben gekend, behalve dan dat u als minderjarige soms niet naar de moskee ging en om die reden door de taliban zou zijn geslagen.

Ondertussen zouden veel mensen die door uw oom werden gearresteerd, zijn vrijgekomen en ze zinden op wraak. Aangezien E.(...) S.(...) het land was ontvlucht, zouden ze nu op zoek zijn naar familieleden. Noch u noch uw vader en broer zouden hierdoor tot op heden in Afghanistan problemen hebben gekend.

U verklaart verder als taxichauffeur te hebben gewerkt. Op een zeker moment reed u achter 2 politiewagens. De Taliban hebben deze politiewagens beschoten. Ook uw wagen zou hierbij zijn geraakt en een kogel werd door de deur in uw been gevuld. De vriend die langs u zat, werd in de schouder geraakt, en van de twee passagiers op de achterbank werd er ook één geraakt. U stopte de wagen, en u verloor uiteindelijk het bewustzijn. U werd door de politie naar het ziekenhuis van Pul-i-Khumri gebracht. U werd er geopereerd en u bleef enkele uren in het ziekenhuis. Enkele weken later moest u terugkeren naar het ziekenhuis omdat de wonde aan het etteren was. In het ziekenhuis van Pul-i-Khumri werd gesteld dat ze uw been zouden moeten amputeren. U kreeg angst en u hebt dan een smokkelaar gezocht om u naar Pakistan te brengen.

U bent met een wagen naar Pakistan gebracht. U was in een slechte toestand. U werd naar het ziekenhuis gebracht waar uw wonde opnieuw werd open gemaakt, proper gemaakt en genaaid. Daarna bleef u ongeveer 5 maanden bij de smokkelaar thuis. U reisde vervolgens met twee verschillende vliegtuigen naar een onbekende bestemming. Daarna moesten jullie nog ongeveer 3 uur met de auto rijden vooraleer jullie België hebben bereikt. U kwam in België toe op 10 juni 2012 en u diende daags nadien een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat u aangeeft problemen te kennen met mensen van Hezb-i-Islami omdat die ooit door uw schoonbroer werden gearresteerd en na hun vrijlating wraak willen op uw schoonbroer en diens familie (CGVS, p. 7).

Vooreerst kan hierover worden gesteld dat u geen enkel bewijs heeft geleverd daadwerkelijk familie te zijn van E.(...) S.(...). U legt geen enkel document neer om uw verwantschap met hem te staven en u kan helemaal geen informatie verschaffen over de professionele activiteiten van S.(...) A.(...) (CGVS, p.9). Gezien uw actuele en toekomstige vrees gerelateerd is aan de werkzaamheden van uw schoonbroer en aangezien u hierdoor represaillemaatregelen vreest op u en op uw familieleden, kan er van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich ondertussen zou hebben geïnformeerd bij uw schoonbroer waarom de mensen van Hezb-i-Islami op hem en bij uitbreiding op zijn familieleden wraak zouden willen nemen.

Mocht uw familieband met S.(...) E.(...) toch nog geloofwaardig zijn, quod non, dan dient er te worden vastgesteld dat er nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u hierdoor zwaarwichtige problemen zou gekend hebben of zou kunnen kennen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan die zouden kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Er dient te worden vastgesteld dat uw schoonbroer reeds in 1999 Afghanistan verliet en u noch uw familieleden tot aan uw vertrek naar België concrete problemen zouden hebben gekend (CGVS, p. 9). U stelt dat alles mogelijk is en dat ze u zouden kunnen ontvoeren, folteren en eventueel doden, maar u geeft even later zelf aan dat daar nooit concrete indicaties van zijn geweest, en u verklaart die mensen van Hezb-i-Islami zelfs nooit bij u thuis zijn geweest (CGVS, p. 11).

Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat u daadwerkelijk problemen zou kennen met deze mensen van Hezb-i-Islami. Bovendien kan het worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig te noemen is dat u geen enkele naam kan noemen van de mannen van Hezb-i-Islami die u zouden viseren, terwijl u zelf uitdrukkelijk verklaart dat iedereen in Pul-i-Khumri weet dat ze van Hezb-i-Islami zijn (CGVS, p. 8 en 11). Er kan minimaal verwacht worden van iemand die daadwerkelijk problemen zou kennen met personen die blijkbaar uitermate bekend zijn in de stad waar u verbleef, dat u ook hun namen zou kunnen weergeven.

Verder verklaart u ook nog het toevallige slachtoffer geweest te zijn van een treffen tussen de autoriteiten en de taliban. Zoals u zelf aangeeft werd u niet geviseerd, maar was u gewoon 'op het verkeerde moment op de verkeerde plaats' (CGVS, 7-8) Dit voorval, waarbij u een toevallig slachtoffer was, blijkt bovendien de concrete aanleiding gevormd te hebben voor uw vertrek uit Afghanistan en dus niet de vrees voor represaillemaatregelen door Hezb-i-Islami. Noch aangaande het incident zelf noch aangaande de verwondingen die u zou hebben opgelopen, kan u enige bewijsstuk neerleggen.

Uit wat voorafgaat kan niet worden gesteld dat u uw risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft kunnen aannemelijk maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in het centrum van Afghanistan sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het centrum als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

In verband met de algemene veiligheidssituatie geeft u aan persoonlijk het toevallige slachtoffer te zijn geweest van een incident tussen de autoriteiten en de Taliban, waarbij u ook zou beschoten zijn geworden (CGVS, p. 7). In de eerste plaats dient hierover te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen duidelijk kan worden afgeleid dat u niet persoonlijk geïdoleerd werd, en dat u een toevallig slachtoffer was, en dat er geen indicaties zijn dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan gelijkaardige problemen dient te vrezen. Bovendien dient bijkomend te worden opgemerkt dat u - hoewel u beweert zowel in Pul-i-Khumri (Afghanistan) als in Peshawar (Pakistan) na dit incident geïdoleerd en voor langere tijd gehospitaliseerd te zijn geweest - over geen enkel medisch attest of ander bewijs blijkt te beschikken waaruit zou kunnen blijken dat u daadwerkelijk het toevallige slachtoffer zou zijn geweest van een veiligheidsincident tussen de autoriteiten en de Taliban (CGVS, p. 6, 7 en 8). Bovendien blijkt uit uw respectieve verklaringen een tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van dit incident volledig in vraag stelt. Zo verklaart u in de vragenlijst dat u taxichauffeur was, en dat er **soldaten van het Afgaanse leger achter** u reden waarbij jullie beschoten werden door de Taliban (Vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw interview voor het CGVS spreekt u echter heel duidelijk over twee **politiewagens** die **voor** u reden toen jullie beschoten werden (CGVS, p. 7). Als u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, herhaalt u uw verklaringen door te stellen dat het wel

degelijk om politie ging aangezien die voertuigen een andere kleur hebben, namelijk grijs bij het leger en groen bij de politie (CGVS, p. 10). Het gegeven dat u aanhaalt dat politie vaak leger wordt genoemd, is geen afdoende element om deze inconsistentie te verklaren, aangezien u tijdens uw interview voor het CGVS net wel heel duidelijk het onderscheid maakt tussen politie en leger.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen andere elementen hebt aangebracht die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Pul-i-Khumri in de provincie Baghlan vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Pul-i-Khumri actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Pul-i-Khumri aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 1951 in samenlezing met de artikelen 48, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht. Verzoeker formuleert een inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissing.

Bij het verzoekschrift worden de volgende stukken gevoegd: attest samenstelling gezin S. A., uittreksel strafregister S. L., foto's verzoeker en de familie, diploma S. A., kopij paspoort en rijbewijs S. A. en een uitprint van internet inzake de veiligheidssituatie in Baghlan.

Ter terechtzitting legt verzoeker de originele versie voor van een reeds eerder neergelegd document.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van

de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker aangaf problemen te kennen met mensen van Hezb-i-Islami omdat die ooit door zijn schoonbroer werden gearresteerd en na hun vrijlating wraak wilden nemen op zijn schoonbroer en diens familie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7, 8).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel bewijs heeft geleverd daadwerkelijk familie te zijn van E. S.. Verzoeker legt geen enkel document neer om zijn verwantschap met hem te staven en kan helemaal geen informatie verschaffen over de professionele activiteiten van S. A. (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Gezien zijn actuele en toekomstige vrees gerelateerd is aan de werkzaamheden van zijn schoonbroer en aangezien hij hierdoor represaillemaatregelen vreest op hem en op zijn familieleden, kan er van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich ondertussen zou hebben geïnformeerd bij zijn schoonbroer waarom de mensen van Hezb-i-Islami op hem en bij uitbreiding op zijn familieleden wraak zouden willen nemen. Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoeker geen enkele naam kan noemen van de mannen van Hezb-i-Islami die hem zouden viseren, terwijl hij zelf uitdrukkelijk verklaart dat iedereen in Pul-i-Khumri weet dat ze van Hezb-i-Islami zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8, 11). Er kan minimaal verwacht worden van iemand die daadwerkelijk problemen zou kennen met personen die blijkbaar uitermate bekend zijn in de streek waar hij verbleef, dat hij ook hun namen zou kunnen weergeven. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker, nadat in de bestreden beslissing werd opgemerkt dat hij geheel onwetend is over de identiteit van de mannen van Hezb-i-Islami die hem zouden viseren, in zijn verzoekschrift plots wel namen kan weergeven. Verzoeker geeft geen enkele uitleg waarom hij deze namen niet eerder kon weergeven. Dit zijn bijgevolg slechts post factum verklaringen die geen afbreuk doen aan het gegeven dat verzoeker tijdens het gehoor deze namen niet kon geven.

Wat de verwantschap met S. E. betreft, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift stukken bij waaruit blijkt dat hij de schoonbroer is van S. E.. Laatstgenoemde is gehuwd met S. L., waarvan verzoeker stelt dat zij zijn zus is. Verzoeker legt een attest van samenstelling van het gezin van zijn zus neer, evenals foto's waarop verzoeker stelt te staan afgebeeld met zowel zijn zus als zijn schoonbroer. Evenals brengt hij stukken bij waaruit blijkt dat S. E. 16 jaar tewerkgesteld was bij de federale politie van Afghanistan.

De Raad is van oordeel dat het neergelegde attest van gezinssamenstelling van S. E., S. L. en hun kinderen bevestigt dat deze personen een gezin vormen. Dit stuk ondersteunt echter geenszins verzoekers verklaringen aangaande zijn verwantschap met S. E.. Laatstgenoemde blijkt de echtgenoot te zijn van S. L., waarvan verzoeker stelt dat deze vrouw zijn zus is. Uit het neergelegde attest van gezinssamenstelling, noch uit het uittreksel van het strafregister blijkt echter de familieband tussen verzoeker en zijn beweerde zus S. L.. Bijgevolg laat verzoeker tot op heden nog steeds na om op objectieve wijze zijn verwantschap met S. E. te staven. Met betrekking tot de aangebrachte foto's, dient te worden opgemerkt dat, zo de personen die zijn afgebeeld al S. E. en S. L. zouden zijn, hieruit geen enkele verwantschap tussen verzoeker en deze personen kan worden afgeleid.

Waar verzoeker voorts nog stukken aanbrengt met betrekking tot de professionele activiteiten van S. E., merkt de Raad aangaande deze activiteiten vooreerst op dat verzoeker hieromtrent tijdens zijn gehoor bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd. De in zijn verzoekschrift aangehaalde verschoningsgrond, namelijk het feit dat hij ten tijde van deze activiteiten zelf nog maar een kind was, overtuigt geenszins. Gezien deze vroegere professionele activiteiten van zijn beweerde schoonbroer immers een reden vormt voor het verlaten van zijn geboorteland en een motief uitmaakt van zijn asielaanvraag, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker, die op heden een volwassen man is, zich zou hebben geïnformeerd aangaande deze activiteiten. Gezien verzoeker mensen van Hezb-i-Islami vreest omdat die ooit door zijn beweerde schoonbroer werden gearresteerd en na hun vrijlating wraak willen nemen op zijn schoonbroer en diens familie, kan er van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich ondertussen zou hebben geïnformeerd bij zijn schoonbroer waarom de mensen van Hezb-i-Islami op hem en bij uitbreiding op zijn familieleden wraak zouden willen nemen, zoals de bestreden beslissing terecht stelt. Het feit dat verzoeker nagelaten heeft dit te doen ondermijnt dan ook op ernstige mate de geloofwaardigheid en ernst van diens vrees.

Wat de neergelegde stukken betreft aangaande de beroepsactiviteiten van zijn schoonbroer, dient te worden opgemerkt zij allen - buiten een diploma dat in het Engels is opgesteld - zijn opgesteld in een

andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad deze op basis van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 niet in overweging kan nemen.

Bovendien, zelfs al zouden uit deze stukken de beroepsactiviteiten van S.E. blijken, dan nog doen deze stukken geen afbreuk aan de overige vaststellingen aangaande het ontbreken van een begin van bewijs van de familieband tussen verzoeker en S. E. en aangaande de beperkte kennis van verzoeker van zowel de werkzaamheden van laatstgenoemde als van de identiteit van zijn belagers van Hezb-i-Islami.

Mocht verzoekers familieband met S. E. toch nog geloofwaardig zijn, quod non, dan dient er te worden vastgesteld dat er nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij hierdoor zwaarwichtige problemen zou gekend hebben of zou kunnen kennen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan die zouden kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of in de zin van subsidiaire bescherming. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers schoonbroer reeds in 1999 Afghanistan verliet en verzoeker noch zijn familieleden tot aan zijn vertrek naar België concrete problemen zouden hebben gekend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeker stelt dat alles mogelijk is en dat ze hem zouden kunnen ontvoeren, folteren en eventueel doden, maar hij geeft even later zelf aan dat daar nooit concrete indicaties van zijn geweest, en hij verklaart dat die mensen van Hezb-i-Islami zelfs nooit bij hem thuis zijn geweest (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Er zijn dan ook geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoeker daadwerkelijk problemen zou kennen met deze mensen van Hezb-i-Islami.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart ook nog het toevallige slachtoffer te zijn geweest van een treffen tussen de autoriteiten en de taliban. Zoals verzoeker zelf bevestigt was hij gewoon 'op het verkeerde moment op de verkeerde plaats' en verklaart hij uitdrukkelijk pech te hebben gehad (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 7-8). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij persoonlijk gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Noch aangaande het incident zelf noch aangaande de verwondingen die hij zou hebben opgelopen, kan hij enig bewijsstuk neerleggen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij geen toevallig slachtoffer is van het incident waarbij hij in het been werd geschoten maar dat het leden van de Hezb-i-Islami waren die hem probeerden te vermoorden om wraak te nemen op zijn schoonbroer, dient te worden opgemerkt dat deze versie van de feiten fundamenteel verschilt van zijn eerdere verklaringen. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeker dit incident nooit in verband gebracht met de Hezb-i-Islami die wraak wilde nemen op zijn schoonbroer. Integendeel, verzoeker verklaarde het toevallige slachtoffer geweest te zijn van een treffen tussen de autoriteiten en de taliban, waarbij verzoeker zelf aangaf dat hij niet werd geviséerd, maar dat hij gewoon 'op het verkeerde moment op de verkeerde plaats' was. Indien dit incident daadwerkelijk verband zou houden met de wraak van de Hezb-i-Islami, ziet de Raad niet in waarom verzoeker dit niet eerder tijdens zijn gehoor zou hebben weergegeven. Het feit dat verzoeker op heden een heel andere wending geeft aan dit incident is weinig ernstig en ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van de aangebrachte feiten.

Bovendien legt hij omtrent dit incident tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart verzoeker in de vragenlijst dat hij taxichauffeur was, en dat er *soldaten van het Afghaanse leger achter hem reden* waarbij hij beschoten werd door de taliban (stuk 8, vragenlijst, p. 3). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeker het expliciet over *twee politiewagens die voor hem reden* toen hij beschoten werd door de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Er dient te worden opgemerkt dat kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor de persoon in kwestie daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Aangezien het gaat over het ogenblik waarop verzoeker beschoten werd en hij dit feit zelf tevens aanmerkt als de kern van zijn asielaanvraag kan worden verwacht dat hij desbetreffend eenduidige verklaringen kan afleggen. Verzoekers tegenstrijdige verklaringen doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten.

Waar verzoeker ter terechtzitting een origineel stuk neerlegt en hierbij uitdrukkelijk stelt dat dit de originele versie is van een stuk dat hij reeds eerder heeft neergelegd, kan de Raad de niet-originele versie geenszins ontwaren in het administratief dossier of het rechtsplegingsdossier. Uit het

administratief dossier blijkt dat verzoeker geen documenten heeft neergelegd. Ook kan er geen gelijkaardig document gevonden worden in de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. De Raad stelt vast dat dit stuk evenmin voorzien is van een vertaling, waardoor het evenmin op basis van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 niet in overweging kan worden genomen.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad oordeelt op basis van de objectieve en actuele informatie aanwezig in het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) waaruit blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Puli Kumri in de provincie Baghlan dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat er elke maand significante aanslagen plaatsvinden in de provincie Baghlan, maar dat het er in het totaal erg weinig zijn. Het aandeel van het district Baghlani Jadid steeg wel met ongeveer de helft, terwijl in de overige traditioneel gewelddadige districten zoals Puli Kumri, Tala Wa Barfak en Dushi het aantal incidenten significant afnemen. De Raad stelt vast dat de aanslagen die worden gepleegd hoofdzakelijk gericht zijn tegen het Afghaanse leger, (brandstof) bevoorradingsstrucks en prominente personen.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Puli Kumri in de provincie Baghlan is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de actuele situatie in Puli Kumri in de provincie Baghlan er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. De door verzoeker bijgebrachte documentatie bericht over een aanval op een voertuig van de Afghaanse politie en op een tankwagen, hetgeen de inhoud van bovenstaande informatie bevestigt. Uit geen van deze berichten blijkt dat er een uitzonderlijke situatie heerst waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Puli Kumri in de provincie Baghlan dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker meent dat de aanslag op zijn persoon het bewijs levert van het

feit dat de veiligheidssituatie in Baghlan niet stabiel is, dient te worden opgemerkt dat deze aanslag gelet op verzoekers verklaringen ongeloofwaardig werd bevonden.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF